

ZOUFALÉ ŽENY
DĚLAJÍ ZOUFALÉ
VECÍ

HALINA PAWLOWSKÁ

Zoufalé ženy dělají zoufalé věci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská

Zoufalé ženy dělají zoufalé věci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HALINA PAWLOWSKÁ

ZOUFALÉ ŽENY
DĚLAJÍ ZOUFALÉ
VĚCI

Praha 2018

*Mé rodině a všem,
kteří mě snesou*

**Ať tekou slzy,
ale ať také přestanou,
ať vycházejí vzdechy
z hloubi tvého srdce,
ale ať také skončí.**

Seneca

Obsah

Kapitola první Milovala jsem hochy. Byli dva	7
Kapitola druhá On (č. 1)	16
Kapitola třetí S ním.....	24
Kapitola čtvrtá Bez něj	45
Kapitola pátá On (č. 2)	66
Kapitola šestá On (č. 3)	81
Kapitola sedmá On (č. 4)	94
Kapitola osmá Oni (č. 5, 6 a 7).....	105
Kapitola devátá On (č. 1 – snad...).....	121

Milovala jsem hochy. Byli dva (Prehistorie)

1.

Komplexů jsem měla odjakživa fůru. Asi ve třinácti letech mi ztěžkla dolní půlka těla, stehna se mi zakulatila do překvapivých rozměrů, můj vysoký zadek na sebe nabral dolíčekový špek a má prsa se během dvou let zformovala do velikosti podprsenky 4D (to „D“ označení bylo důležité, protože má záda byla úzká, ale prsa dlouhá jako hrušky mi trčela nepřírozně dopředu). Měla jsem relativně(!) štíhlý pas, měla jsem malá chodidla, oblá předloktí a drobné ruce, měla jsem přes sedmdesát kilo a obličej jako madona (to mi ovšem říkali moje tři tety z venkova a velmi staří pánové – přátelé mého otce). Mí vrstevníci mi říkali „modřina“, protože se

mi při každém sportu, na který jsem pochopitelně byla příšerně nešikovná, dělaly na těle modré podlitiny, anebo mi taky říkali „rajče“, protože jsem při každé sebemenší námaze, kterou mi působilo prakticky všechno, zrudla do fialova a barva mi ve flecích mizela až po několika hodinách.

Na učilišti jsem se nejdřív zamilovala do Martina. Byl nesmírně inteligentní, měl pichlavé oči a jmenoval se Kuna.

Místo oběda jsme s kamarádkami chodily do mléčného baru na koktejly. Jednou tam byl Kuna s černovlasou dívkou ze své (vyšší!) třídy. Koupil jí koktejl a ona mu dala pusu. Pomalou. On zrudl a začal šíleně rychle mluvit. Evidentně samým štěstím. Škytla jsem tehdy smutkem. „Ahoj,“ zahlaholil na mne Martin jak na starou dobrou kamarádku (V životě jsem nechtěla být někoho „stará dobrá kamarádka“!) a chytil černovlásku kolem ramen. Mléko v koktejlu zkyslo. Pozvracela jsem se.

Jáchym, starší o dva roky, byl vysoký asi dva metry. Myslela jsem, že kdyby mne držel kolem ramen právě on (z neštěstí s Kunou se z toho u mne vyvinula jakási obsese, pořád jsem si představovala, jak mne někdo bude majetnický objímat a jak já budu malinká a drobounká a bezbranná v jeho náručí...), že bych se ztrácela v té jeho výš-

ce a že bych k němu mohla odevzdaně vzhlížet poddajnou láskou. Jáchym měl světle modré oči, které v každé dívce vyvolávaly naději, že právě ona je ta pravá. Jáchym byl ochoten hodně naslouchat, byl ochoten se smát a nebyla v něm žádná zášť. Taky v něm, bohužel, nebyla žádná láska. Byla v něm jen určitá poddajnost a právě díky ní se stal Jáchym mužem, který mne připravil o panenství. Tehdy na mne Jáchym nalehl. Nějak to nešlo. Nechtěla jsem upozorňovat na své neznalosti.

„Kolik jsi měl, Jáchyme, vlastně holek?“ zeptala jsem se nenápadně.

„Sedm,“ hekl a dál se snažil.

Nakonec jsem si lehla já na něj. Trochu to bolelo. Usmíval se. „Tak... kolik jsi měl vlastně těch holek?!“ zeptala jsem se nepřírozezně žoviálně.

„Teď už osm,“ řekl Jáchym a já se dozvěděla, že to bylo ONO!

2.

Dětství bylo za mnou. Zaplaťbůh. Mé dětství totiž bylo hrozné. Mí rodiče se nerozváděli, nemlátili se, nenechali mne volně běhat po ulicích, nebili mě a ani mě nemučili hlady. Mí rodiče mne milovali. Žít s nimi bylo utrpení!

Můj tatínek nikdy nebyl docela normální. Vždycky měl problémy s režimem, vždycky psal básně, které mu nikde netiskli, a vždycky podezříval všechny své přátele, že ho udávají na StB. (Teprve nedávno se ukázalo, že měl pravdu.) Můj tatínek taky hodně a nesmyslně křičel, utrácel peníze, kterých jsme nikdy neměli dost, a měl na mne nesmyslné nároky. Chtěl, abych byla vynikající tenistkou, nutil mne na kurtu komíhat se ze strany na stranu a předstírat nejvyšší pohotovost, chtěl, abych skákala na lyžích přemety a plavala pod vodou, chtěl, abych se ničeho nebála a chodila na turistické výlety do vzdálenosti víc než 50 kilometrů. Nic z toho jsem nikdy nedokázala a ani jsem po tom netoužila.

(Jednou jsem hrála tenisový turnaj. Hrála jsem hrozně, ale našly se ostatní dcery stejně snaživých otců, které hrály ještě hůř, vyhrála jsem asi tři zápasy a můj otec se začal pyšně rozhlížet po ostatních tatíncích. Potom mne donutil, abych šla hrát na síť. Pochopitelně že jsem okamžitě zkažila míč, byl to lob, couvala jsem pozpátku s očima navrch hlavy a pak... jsem upadla. Velice nedramaticky. Kecla jsem si prostě na zadek. Bylo to šíleně trapné. Začala jsem se hihňat. Hodně nahlas. Můj otec mi to nikdy nezapomněl. „Jako idiot!“ šeptal zdrceně. „Smála ses jako idiot!“)

Můj otec toužil po tom, abych měla ctižádost. Já ji neměla. Neměla jsem totiž ctižádost skoro na nic. Já jsem jen chtěla být krásná a chtěla jsem s někým chodit!

3.

Můj bratr Evžen byl starší než já, byl jemný a kultivovaný a jako by k nám do rodiny ani nepatřil.

(Když mu bylo pět let, šel s otcem na běžkách na dlouhou túru, otec se tenkrát zastavil na kopci a začal Evžena poučovat, jak má mít lyže, když chce provést fascinující skok. Jak tak otec stál, ztratil najednou rovnováhu. Lyže vyletěly vysoko do vzduchu a otec spadl naznak. Vyhrabal se obtížně na nohy a podezřívavě se na Evžena podíval: „Ty se směješ?“ „Vůbec ne,“ řekl chladně Evžen. „Jen jsi mě ale trochu kopl do čela...“ řekl a upadl do bezvědomí. V tom bezvědomí byl tři dny.)

Evžen byl příšerně chytrý. Maminka mi ho vždycky dávala za příklad, protože já byla chytrá jen tak normálně. Evžen studoval architekturu a všichni si od něj moc slibovali, já ale věděla, že všechny naše sliby jsou liché, protože Evžen bude žít sám pro sebe. Ne že by snad naši rodinu neměl rád, ale

mučili jsme ho všichni svou uvolněností a nedostatkem řádu a Evžen ve své mlčenlivosti řád potřeboval a nenápadně pracoval sám pro sebe, aby si ten svůj řád mohl konečně někde v klidu vybudovat.

Když jsem nejvíc tloustla a nejvíc se trápila, že s nikým nechodím a že s nikým chodit nikdy nebudu, že zůstanu starou pannou jako teta Klára, která chodila vždycky výstředně oblečená a byla v takové křeči, jako by jí obličej stahovaly gumičky, že se nikdy nevdám a že budu jako teta Vlasta vrhat kradmé pohledy na všechny muže a že se o mně bude jako o tetě Janě říkat, že se vždycky na prázdniny trhnu a jedu do ciziny, kde si to rozdávám s každým Bulharem („rozdávat si to s Bulhary“ byla věta, která mne děsila celou pubertu, a když jsem pak jela do Bulharska na zájezd s CKM, nepromluvila jsem na bulharské muže ani půl slova, odvracela jsem se v odporu a hrůze, až mne málem znásilnili sympatičtí Italové...) – tedy v době, kdy jsem sama nad sebou trávila nejvíc bolestného času a potřebovala jsem pevnou oporu své pragmatické matky, porodila má matka nerealisticky mou sestru Romanu. Romana byla okamžitě vysokou blondýnou s dlouhýma nohama a s vlasy až po zadek. Takhle se Romanka narodila, takhle rostla a taková byla. Romanka měla

samé jedničky, měla své obdivovatele, s mámou se netrápila, protože ta jí nikoho, na rozdíl ode mne, nedávala za příklad, a s otcem se nebavila, protože byl pro ni moc starý. Všechny tři děti jsme měly své rodiče rády a oni měli rádi nás. V mém partnerském životě mi to nebylo nic platné.

4.

Bydleli jsme v Pecce. Pecka byla malebné městečko pod horami. Měla polorozpadlý hrad, měla rybník a koupaliště, na kterém byl dřevěný „doutník“ omletý asi padesáti lety, měla hotel na náměstí a v něm se každé Velikonoce scházelo kolem 150 Procházků.

(Moje maminka se za svobodna taky jmenovala Procházková. Vždycky o Velikonocích opustila náš dům a šla bydlet s příbuznými, kteří přijížděli z dalekých krajů – od Jičína, od Mlázovic, od Olomouce, ale taky z Německa a Norska – do hotelu. Během těch dvou dnů se nikdy doma ani na chvíli nezastavila a náš otec si zoufal. Žárlil evidentně na celý ten rodinný klan, který držel pohromadě pevnými pouty. Hrdost mu ale nikdy nedala, aby šel maminku zkontrolovat. Jen následující týdny z ní tahal rozumy. Dozvídali jsme se potom, že teta Věra z Ma-

nětína má ostruhu na patě, že tetě Anče nestačil její umírající manžel svěřit, kam zakopal zlaté cihly, a že Jaruška z Chrudimi si nabrnkla svalnatého ženáče, který má dvě děti. Mezi řečí se jednou maminka zmínila, že v závodech, které si Procházkovi uspořádali v nedalekém sportovním areálu, zvítězila ve skocích do vody. Skočila tenkrát salto nazad. Tatínek s ní pak nemluvil asi měsíc. Matčin čin pokládá za víc než manželskou zradu. Žil totiž víc než dvacet let v přesvědčení, že maminka neumí plavat. Maminka se bránila chabě. Řekla jen, že plavat neumí, ale skákat ano, a že po ní tatínek salto nazad nikdy nechtěl. Možná že v naší rodině nebyl zvláštní jen tatínek, možná že byla zvláštní i moje „normální“ maminka.)

Když mi bylo dvaadvacet, chtěla jsem začít žít jinak. Odjela jsem proto do šedého velkoměsta. Začala jsem prodávat v největším obchodním domě.

Vstávala jsem každý den v sedm, v osm jsem nastoupila, v deset jsem šla na svačinku, ve dvanáct na oběd, v půl třetí domů. Na ubytovnu. Jednou za čtrnáct dní jsem jezdila k rodičům. V pokojíku na ubytovně jsem bydlela s Adrianou, měla jsem tam magnetofon a kouli ze slaměnek, měla jsem tam svých dvacet šest knih a taky deník. Každý

den jsem si do něj psala, kde jsem byla a s kým. (Už tehdy mi to připadalo uhozené.) Většinou jsem byla s Adrianou v kině, někdy taky v divadle, občas ve vinárně U Kafky a někdy jsem si zapsala něco zvlášť významného, co mne zaujalo na zhruba těch sto padesáti ženských tvářích, které jsem denně viděla. Ano. Sto padesáti ženských tvářích! Prodávala jsem totiž v Kotvě! Prodávala jsem v metrovém zboží! A už někdy někdo viděl nějakého muže, jak si vybírá tři a půl metru vlny s nemačkovou úpravou?! Má obsese, že zůstanu starou pannou, měla evidentně naprosto logický základ!

Kapitola druhá

On (č. 1)

1.

Nevím, jestli znáte Kotvu v sobotu dopoledne. Nejlépe těsně před zavřením. Jako by všichni odjížděli někam daleko a museli nakoupit životně důležité věci.

Tím největším šrumcem jsem se prodírala já. Měla jsem v ruce svou oblíbenou velkou tašku, zlomyslně jsem nastavovala davy její ostré rohy a do potácivého kroku masy od jedněch jezdicích schodů ke druhým jsem si povzbuzujícím pobrukovala na ruskou melodii Dólina. (Jak ty ruské písně od táboráku člověka dokázaly vzít na duši a udržet se v ní až do kapitalistického stáří...) „Hnusoba, hnusoba odporná, hnusoba příšerná, hnusoba strašlivá, hnusoba, hnusoba, hnusoba a v ní já!“ zpívala jsem optimisticky a vesele.

2.

Jela jsem domů. V autobusu bylo plno, ale tak, že jsem nemusela pouštět sednout nemohoucí babičky. V uličce se tísnili zpocení muži, puberťačky, co měly batůžky a hihňaly se. A nade mnou stál blondák, měl modré oči a bylo mu asi pětadvacet, vypadal jako solidnost sama. (Můj tatínek solidní nebyl a já jsem dobře pochopila, že právě tohle je do manželství ten největší vklad.)

Snubní prstýnek neměl, zato měl náramek s destičkou na krevní skupinu. Koukal mi do výstřihu.

Brzdy zahvívaly, autobus škubnul, někdo zaklel, někdo upadl a blondák strnul. Náramek mu totiž sjel z útlého zápěstí. (Asi toho chlapec zatím v životě moc nenapracoval!) Strnula jsem taky. Náramek totiž sjel přímo za můj dekolt.

„Kdybyste dovolila... totiž... on je... zlatej!“

„Byl!“ řekla jsem pyšně a hnala se k východu. Vzpamatoval se v poslední chvíli, dveře se už málem zavřely.

„A kde vás najdu? A kdy?“

„Zítřa! Odpoledne. Tam!“ řekla jsem směle a ukázala nad svou hlavu. Nechápatě nad ni pohlédl taky. Nemyslela jsem, že se setkáme v nebi. Přímo nad mou hlavou byla totiž skála. A na skále stál... hrad! (Odkakži-

va jsem měla – zřejmě po otci – neobyčejně neatřelé nápady!)

3.

Naše chaloupka je docela malebná. Totiž... mohla by být! Bohužel ji vylepšuje náš tatínek. Za dva roky, co je v důchodu, nám přibyly černobílé dlaždičky, kulhavá lavička z neohoblovaných prken a po dvoře nám běhají roztomilí černí čuníci a jedna šedá svině.

Doma byli všichni. Otec – v čele stolu, maminka, Romanka se svými dlouhými vlásky a Evžen. Vždycky mne při pohledu na rodinu píchne u srdce. Idylický obrázek všech jejích členů mi totiž asociuje smrt.

„Dobře že jdeš!“ uvítala mne maminka. „Umyješ nádobí, namočíš prádlo, nakrmíš prasata... Hlavně Ondru. Ta svině ho nechce!“

„Svině!“ zasmála se Romana. (Je totiž nejen krásná, je i vtipná!)

„Proč já?“ zanaříkala slečna z města. (Já.)

„Protože jsi svobodná!“ Romanka měla skvěle vyvinutou dětskou schopnost ve zkratce vyjadřovat základní pravdy a dotýkat se těch nejcitlivějších míst. „Měla by ses vdát a z muže si udělat otroka!“

„Naše maminka si mne brala z lásky!“ řekl náš svérázný tatínek. Pohlédla jsem na něj a strnula.

„Tati! Co se ti stalo?! Je ti špatně?!“

„Ven!“ zařval otec.

„Ale...“

„Ven!“

Za chvílku za mnou přišla maminka.

„Tys tomu dala!“ smála se. „Není ti špatně... Táta si přece oholil vousy!“

4.

I naše městečko by mohlo být malebné. Kdyby nebylo komínu textilky, páchnoucího statku a několika kýčovitých zahrádek...

Seděla jsem na polorozbořené zídce našeho polorozpadlého hradu, komíhala jsem nohama ve výšce a sledovala, jak se ke mně šplhá on! (Šel pochopitelně zakázanou stranou; z hradu totiž občas padaly staré kameny. Modlila jsem se, aby nepadaly zrovna teď. Bůh mne vyslyšel. Vyslyšel mě na téhle cestě ostatně dost často a začala jsem na to spoléhat...)

„Šíleně originální!“ pronesl dost znepokojeně mladík. „Křečovitá stylizace!“

Moc jsem mu nerozuměla.

„Už jsem myslel, že tě nenajdu! Máš?!“